

Het evangelie van vandaag ruikt naar zilt water, strand, de visnetten wapperen in de wind en de zon schijnt. De geur van vis, teer en brandhout. Het lijkt wel een vakantiekiekie. Maar de foto wordt van romantiek ontdaan als je bedenkt dat de locatie het Meer van Tiberias is. In de eerste eeuw na Christus was het Herodes zelf, die de Romeinse leider van zijn tijd wilde eren en dit meer in Galilea vernoemde naar de toenmalige keizer van Rome, Tiberius. En zo zit er een autocratisch leiderschap luchtje van vroegere machthebbers aan deze locatie. Zij die met intimidatie, dwang en geweld met mensen konden doen wat zij maar wilden.

Het is juist in Galilea, het land van de heidenen, waar niets goeds vandaan kan komen, waar Jezus na zijn dood aan zijn leerlingen verschijnt. Daar, aan de waterkant en niet in de stad Jeruzalem, waar de macht zetelt, vindt deze wonderbaarlijke vismaaltijd plaats. Daar worden uiteindelijk de ogen van zijn leerlingen nogmaals geopend.

Dit verrijzenisverhaal heeft een bijzondere diepgang. De apostelen zijn teruggekeerd naar Galilea, en ze gaan er hun oude beroep uitoefenen: ze gaan dus vissen, want dat zijn ze: vissers. Ze denken er daarbij niet aan dat Jezus, toen Hij hen opriep Hem te volgen, had gezegd: 'Ik zal vissers van mensen van jullie maken.' Nee, ze denken gewoon aan vissen. Opvallend is ook dat ze met zeven zijn en dat Petrus de leiding heeft. Hij beslist om te gaan vissen. Hij is de eerste die door het water naar Jezus toegaat, hij sleept het volle net aan land. En het is ook aan hem dat Jezus drie keer vraagt: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief?', met drie keer dezelfde opdracht: 'Weid mijn schapen.' En dat maakt duidelijk dat Petrus door Jezus wordt aangesteld om zijn Kerk te leiden. Dat is eigenlijk heel merkwaardig, want het is Petrus die Hem op de avond voor zijn lijden en dood drie keer heeft verloochend.

En zo wordt duidelijk dat God, dat Jezus, geen perfectie eist, niet van Petrus, en ook niet van ons. Gelukkig maar, want niemand van ons is perfect. We maken allemaal fouten, onze eigenliefde is vaak sterker dan onze liefde voor onze medemensen, en ons geloof is vaak zwakker dan onze trouw aan God, aan Jezus. Maar als we ons niet vastbijten in egoïsme en ontrouw, is God, is Jezus altijd bereid ons nieuwe kansen te geven om ons geloof, onze hoop en onze liefde opnieuw te beleven.

Terug naar het evangelie van vandaag. In de ontmoeting met Jezus wordt in één klap duidelijk dat hun inspanningen niet tevergeefs hoeven te zijn. Op Jezus' aanwijzingen gooien zij het over een andere boeg. Geen routine dus, maar een nieuwe aanpak. En nu vangen ze in overvloed, maar liefst 153 vissen! Aan het begin van onze jaartelling dacht men dat dit het aantal was van alle soorten vis die er in de zeeën te vinden zou zijn. Alle vissen, ongeacht ras, seksuele geaardheid, of stand werden in netten bijeen gebracht. Er is heelheid en geen scheiding, geen ruzie, geen oorlog. Als een verdraagzame eenheid, worden ze in netten, die niet scheuren, aan land gebracht.

Anders gezegd, de zending van de apostelen beperkt zich niet langer tot één bepaald volk, maar richt zich nu tot alle mensen op aarde. Het gaat hier dus om de universele zending van de kerk.

Dat wordt symbolisch nog eens onderstreept door het genoemde aantal van zeven apostelen: Zeven – als symbool voor die universaliteit- en niet twaalf, wat steeds symbool heeft gestaan voor de twaalf stammen van Israël. Jezus zendt zijn leerlingen dus om alle mensen op aarde in zijn naam bijeen te brengen. Een opgave die kan slagen, want ondanks het overweldigende aantal vissen scheurde het net niet.

Gooi je handelen dus over een andere boeg, kies net zoals bij het zeilen opnieuw een stip op de horizon en houdt koers. Dat geeft nieuw perspectief. Dat nieuwe perspectief omarmen en volhouden is de kunst. Wees niet bang!

Het evangelie van vandaag verduidelijkt nog iets. Om te beginnen, dat de vissers pas vis vangen wanneer ze doen wat Jezus zegt. Ook dat geldt voor ons: Ga niet alleen je eigen weg, maar ook die van Jezus. Zijn weg van liefde en vrede, en vooral niet onze, voor de hand liggende weg van aandacht voor onszelf en onverschilligheid voor onze medemensen. Die weg leidt naar lege netten van eenzaamheid, naar ieder voor zich, naar geloof in het eigen grote gelijk. We zien in de wereld waartoe dit leidt: oorlog, grenzeloos egoïsme en meer van die dingen die mensen ongelukkig maken.

Even opvallend is dat de apostelen Jezus eerst niet herkennen. Jarenlang zijn ze met Hem opgetrokken, hebben ze gezien hoe Hij zijn boodschap van liefde en vrede heeft verkondigd, wonderen heeft verricht, zieken heeft genezen en voor alle mensen aandacht heeft gehad: voor mannen en vrouwen, voor armen en rijken, voor gelovigen en zondaars. En toch herkennen ze Hem niet. En tegenwoordig helpt zelfs AI daar niet bij.

Eigenlijk hou je dit niet voor mogelijk, maar het is wellicht symbolisch bedoeld. Een symboliek die ook voor ons geldt. Ook aan ons vraagt Jezus immers of we van Hem houden, en ook aan ons geeft Hij de opdracht om zijn schapen te weiden – dus om liefdevolle en hulpvaardige aandacht te hebben voor onze medemensen. Maar herkennen we zijn boodschap? Want wie is Hij voor ons? Beseffen wij dat Hij onze Schepper is? Dat Hij altijd aanwezig is en ons sterkte geeft wanneer we in nood verkeren?

Laten wij naar aanleiding van dit verrijzenisverhaal de komende week bij onszelf te rade gaan wat God, en Jezus, voor ieder van ons persoonlijk betekent. Hoe geven wij daar in onze tijd vorm en inhoud aan? Is onze naastenliefde net zo sterk als onze “eigen” liefde? Zijn wij van dat prachtige motto: Geen woorden maar daden? En zo welke daden zijn dat dan? Een nieuw aanpak?

Vandaag op 4 mei staan wij stil bij de slachtoffers van de 2^e Wereldoorlog en van oorlogssituaties en vredesoperaties daarna. In Nederland en daar buiten. Morgen is het bevrijdingsdag. Laat het leven niet bepalen door despoten die geen oog hebben voor de individuele mens. Vier de Vrijheid. Opdat brute leiders die anderen onderdrukken het nooit zullen winnen. In de Taal van de Bijbel bidden we dan:

Laat leven sterker zijn dan de dood.
Dat niet het laatste woord is aan de dood,
Gij die tot hier ons vasthoudt in het leven,
Gij die ons afgestemd hebt op uw stem,
Gij die ons hebt geschapen naar U toe.

Tot slot, de Kerk heeft vorige maand een Herder verloren die de weg van Jezus ging, die aandacht had voor alle mensen, die het opnam voor volkeren die uitgemoord worden, die de kant van de armen en de kleinen koos. Een christelijke, barmhartige Herder die niet heerste, maar diende. Laten we de komende tijd met aandrang bidden tot de Heilige Geest dat Hij mag neerdalen over de kardinalen, zodat paus Franciscus wordt opgevolgd door een Paus die even christelijk en barmhartig is als hij. Geen kerkvorst die sterk is in oordelen en veroordelen. Geen Paus die de kant kiest van machthebbers die de democratie en volkeren uitroeien, maar een echte 'Papa' die maar één gebod kent: 'Houd boven al van God en houd evenzeer van je naaste als van jezelf.' Moge de Heilige Geest zo een Paus aan Gods Volk schenken: een 'Papa' van liefde, vrede, vreugde en synodaliteit, zoals 'Papa' Franciscus. Amen.

Martin Meijer

4 mei 2025